USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. T. T.**, zastoupený JUDr. Petrem Pustinou, advokátem se sídlem Olivova 116, Říčany, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. OAM-24/LE-BE02-HA08-R3-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Az 69/2017 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. OAM-24/LE-BE02-HA08-R3-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo o žádosti žalobce ze dne 25. 1. 2013 o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o azylu“), se neuděluje; doplňkovou ochranu pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

[2] Žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí stála na tvrzení o nebezpečí trestu smrti v zemi původu a zejména popírala existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, neboť žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pouze v délce tří let při trestní sazbě 2 až 10 let; žalovaný tedy nesprávně posoudil závažnost jeho protiprávního jednání.

[3] Městský soud shora označeným rozsudkem podanou žalobu zamítl, přičemž konstatoval, správnost posouzení jednání, kterým žalobce naplnil skutkovou podstatu zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen

„trestní zákoník“), jako „vážného zločinu“ ve smyslu § 15a zákona o azylu. Žalovaný nevycházel pouze z toho, že dané jednání je typově trestním zákoníkem označeno jako zvlášť závažný zločin, ale posuzoval individuální okolnosti daného případu. Napadeným rozhodnutím taktéž nemohlo dojít k porušení principu *non-refoulement*, neboť přímým důsledkem tohoto rozhodnutí není nucené vycestování do země původu, ale pouze neudělení mezinárodní ochrany v žádné formě; žalobce ovšem v případě hrozícího trestu smrti v zemi původu nemůže být vyhoštěn a je nutné postupovat podle § 179 odst. 3, 4 a 5 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Po obsáhlé rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a závěrů napadeného rozhodnutí a rozsudku městského soudu opakuje žalobní důvody, na nichž trvá. Nad jejich rámec vytýká správnímu orgánu nedostatek dokazování. Z podkladů pro rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán zajistil další důkazy v podobě zpráv různých úřadů a institucí, ze kterých vyplývá, že žadateli skutečně hrozí trest smrti v případě, že by musel odcestovat zpět do země původu. Stěžovatel má dále za to, že za situace, kdy byl odsouzen k trestu odnětí svobody pouze v trvání tří let při trestní sazbě 2 až 10 let, tedy při samé spodní hranici trestní sazby, je třeba individuálně posoudit závažnost jeho protiprávního jednání; nepochybně se totiž v trestním řízení objevil prvek závislosti stěžovatele na dalších osobách dopouštějících se protiprávního jednání a souzených ve stejném trestním řízení. Městský soud tedy dle stěžovatele chybně aplikoval § 15a zákona o azylu, neboť nesprávně posoudil situaci stěžovatele a závažnost jeho protiprávního jednání. Stěžovatel poukázal i na to, že tento případ Nejvyšší správní soud již jednou řešil a situace je nyní stejná, neboť ze strany žalovaného nedošlo k jiným zjištěním či jakékoli výraznější změně.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti označil stěžovatelovy námitky za neopodstatněné, neboť nedokládají namítaná pochybení správního orgánu či soudu. Trvá na správnosti závěrů vyslovených v napadeném rozhodnutí a má za to, že se v adekvátním rozsahu zaobíral skutečnostmi podstatnými pro věcně správné a zákonné rozhodnutí. Žalovaný posoudil individuální okolnosti stěžovatelova případu a v příslušném kontextu se zabýval závažností jeho protiprávního jednání, přihlédl k tomu, že vedle trestu odnětí svobody byl stěžovateli uložen i trest vyhoštění na dobu neurčitou, a poukázal na souvislosti, pro něž stěžovatelem spáchané jednání považoval za vážný zločin ve smyslu § 15a zákona o azylu. Po zrušení předchozího rozhodnutí byl se stěžovatelem proveden doplňující pohovor a žalovaný vycházel též z trestního rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9, který byl potvrzen v odvolacím řízení Městským soudem v Praze. Řízení ve věci mezinárodní ochrany není jediným, v němž je zohledňována zásada *non-refoulement*; stěžovatel proto není zbaven záruk z ní vyplývajících.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s., jakkoli na samé hranici projednatelnosti.

[8] Před posouzením důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[10] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna: *„(O) přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo,*

věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Předně je třeba konstatovat, že stěžovatel v kasační stížnosti sám vůbec neuvedl, v čem spatřuje její přijatelnost. Nejvyšší správní soud se tedy zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti na základě obsahu spisu, popisu skutečností a tvrzeních stěžovatele.

[13] Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, v rozhodném znění, *„doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu“*.

[14] V rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, Nejvyšší správní soud k problematice § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že se jedná *„o promítnutí úpravy směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), která od 21. prosince 2013 nahradila směrnici č. 2004/83/ES … Výkladem pojmu závažný nepolitický čin užitého v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice se zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 9. listopadu 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, Spolková republika Německo proti B a D, v němž dospěl k závěru, že vyloučení osoby z postavení uprchlíka je podmíněno individuálním přezkumem konkrétních skutečností (odstavec 94 odůvodnění) … závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odstavce 104 a 105 odůvodnění).“*

[15] Usnesením ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 – 28, odmítl Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou kasační stížnost směřující proti právnímu posouzení krajského soudu, že spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, pro nějž byl pachatel i pravomocně odsouzen, je vážným zločinem ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Soud zde konstatoval, že se jedná o *„trestný čin úmyslný*

a stěžovatel jej spáchal ve velkém rozsahu. Jedná se o zvlášť závažný zločin dle trestního zákoníku a též obecně je takové jednání považováno za vážné. Závažnost je dána též dopadem a mírou devastačního účinku užívání drog na zdraví jejich konzumentů a též souvisejícím negativním dopadem na celou společnost. Žalovaný odkázal též na mezinárodní úmluvy o boji proti nedovolené výrobě drog a obchodu s nimi, přičemž Organizace spojených národů považuje tyto jevy za vážné ohrožení zdraví a blaha lidí a nepříznivé ovlivnění společnosti. Stěžovatel se trestné činnosti dopouštěl ve velkém rozsahu a na trestné činnosti se aktivně podílel. Nejvyšší správní soud považuje takové odůvodnění v posuzovaném případě za dostačující. Žalovaný nevycházel pouze z kvalifikace jednání dle trestního zákoníku (zvlášť závažný zločin), ale odkázal též na mezinárodní úmluvy, které výrobu drog obecně kvalifikují taktéž jako závažné protiprávní jednání. Ve vztahu ke konkrétní situaci stěžovatele pak vzal žalovaný v úvahu skutečnost, že jednání stěžovatele bylo úmyslné, na výrobě drog se aktivně podílel a činil tak ve velkém rozsahu. ... Stěžovatel žalovanému vytýká, že se blíže nezabýval jeho konkrétní situací. Neuvádí však zároveň žádné konkrétní okolnosti, které by svědčily ve prospěch stěžovatele, a žalovaný by je pominul. Konkrétními okolnostmi spáchání trestného činu se přitom žalovaný zabýval." V nyní projednávané věci je skutková situace obdobná jako v případě výše citovaného usnesení, neboť stěžovatel byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 3. 5. 2010, sp. zn. 21 T 39/2010, potvrzeným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2010, sp. zn. 9 To 265/2010, uznán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří let a byl mu uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou. Žalovaný, stejně jako městský soud, i v nyní projednávaném případě uvedli, na základě jakých skutečností hodnotili tento trestný čin jako vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, přičemž Nejvyšší správní soud považuje toto jejich odůvodnění za dostatečné. Navíc dodává, že stěžovatel opakovaně argumentuje ve prospěch bagatelizace závažnosti jím spáchaného trestného činu tím, že mu byl uložen trest odnětí svobody při dolní hranici trestní sazby; tento trest je však třeba hodnotit v kontextu současně uloženého trestu vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou. Za této situace nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit od předchozího jím učiněného právního posouzení; závěr městského soudu, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy není neoprávněný.

[16] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že žalovaný postupoval správně, pakliže pouze na základě této skutečnosti rozhodl, že doplňkovou ochranu nelze udělit, neboť rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, uvedl, že *„jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu.*" K námitce stěžovatele, že přestože se dopustil vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, mu měla být udělena doplňková ochrana, neboť mu v zemi původu hrozí trest smrti (což je skutečnost, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí ani městský soud ve svém rozsudku nikterak nerozporovali, pročež není opodstatněné tvrzení stěžovatele, že v této otázce nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav), konstatoval v tomtéž usnesení Nejvyšší správní soud, že *„i v případě, že nebude žadateli udělena mezinárodní ochrana,*

nezůstane bez ochrany, protože mu může být ochrana poskytnuta podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců), který upravuje primární prostředky úpravy oprávnění cizího státního příslušníka dlouhodobě pobývat na území České republiky z jiných než azylově relevantních důvodů. Režim povolování pobytu cizinců na území České republiky je třeba považovat za základní a obecný nástroj úpravy pobytu cizích státních příslušníků v případech, kdy nejsou dány podmínky stanovené zvláštními předpisy, typicky v zákoně o azylu. Citovaný zákon respektuje zásadu non-refoulement, neboť stanoví, že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince lze vydat pouze na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, které posuzuje, zda je takové vycestování možné, tj. zda se na takového cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování (§ 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců). Není-li takové vycestování možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky. Ustanovení § 179, které upravuje důvody znemožňující vycestování cizince, obdobně jako důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, sice obsahuje v odst. 3 a 4 také obdobné výluky, jaké jsou obsaženy v § 15a zákona o azylu, ovšem ani cizinec, na kterého by se tyto výluky vztahovaly, by nebyl navrácen do státu, kde by mu hrozila vážná újma. V takovém případě policie umožní cizinci vyhledat si nejdéle do 60 dnů přijetí v jiném státě. Pokud cizinec doloží, že přijetí v jiném státě nezískal, umožní mu policie podat žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu na území České republiky (§ 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Vzhledem k tomu, že smyslem zákona o azylu je poskytnout ochranu osobám jiných států, které jsou vystaveny pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo jež mají z takového pronásledování důvodnou obavu, je i účelem doplňkové ochrany poskytnout žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jenž byl v řízení podle zákona o azylu z různých důvodů neúspěšný, ochranu před návratem do státu, v němž by byl vystaven negativnímu jednání pocházejícímu nebo připsatelnému tomuto státu. Proto závěry vyslovené v tomto usnesení platí i pro ust. § 14a a § 15a zákona o azylu.“

[17] V rozsudku ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2014 - 31, v němž Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, č. j. 49 Az 39/2013 – 72, a též v pořadí první rozhodnutí žalovaného v téže věci ze dne 27. 5. 2013, č. j. OAM-24/LE-BE02-ZA04-2013, jímž žalovaný rozhodl, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení §§ 12 až 14b zákona o azylu, konstatoval Nejvyšší správní soud jako *obiter dictum*, že *„v případě, že po doplnění dokazování vyjde najevo, že stěžovateli skutečně v zemi jeho původu uložení trestu smrti hrozí, popř. mu již byl uložen, se bude nutné dále zabývat také tím, zda se na stěžovatelův případ nevztahuje vylučující klauzule obsažená v ust. § 15a zákona o azylu, a to zejména § 15a odst. 1 písm. b) nebo odst. 3 zákona o azylu, podle kterého doplňkovou ochranu podle § 14a nebo 14b zákona o azylu nelze udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v § 14a zákona o azylu, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, spáchal zvlášť závažný zločin. Nelze však opomenout, že i v případě, že by na věc stěžovatele dopadala vylučující klauzule § 15a zákona o azylu, nemohl by být v případě hrozícího trestu smrti z území České republiky vyhoštěn, neboť by bylo nutné postupovat podle ust. § 179 odst. 3, 4 a 5 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.“* Nejvyšší správní soud nyní pouze dodává, že rozhodnutí žalovaného, stejně jako napadený rozsudek, byly vydány v mezích předmětného rozhodnutí.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[18] S ohledem na skutečnost, že stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury, přičemž takovou otázku nenalezl soud ani *ex offo* z obsahu spisu, ani z popisu skutečnosti samotným stěžovatelem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku, neboť kasační stížnost měla odkladný účinek již ze zákona (§ 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 2 zákona o azylu).

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu